TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Cỏ dại và mưa xuân

ISSN: 2734-9195 15:30 01/03/2026

Cỏ dại không oán trách đất nghèo. Nó không chờ đất tốt mới mọc. Nó tận dụng từng chút ẩm của mưa, từng khe hở nhỏ nhất để bám rễ.

Tác giả: **Trà Đông**

Mưa xuân đến rất khẽ. Không ào ạt như mưa hạ, không buốt lạnh như mưa đông, cũng không vội vàng như những cơn mưa cuối thu. Mưa xuân giống một lời thì thầm của đất trời, đủ nhẹ để người ta không cần che ô, đủ mỏng để tưởng như chỉ là sương, nhưng lại đủ sâu để thấm vào tận lòng đất. Những ngày ấy, không gian như được phủ một lớp voan mềm, vạn vật chậm lại, và dường như lòng người cũng chậm theo.

Trong mưa xuân, thứ thay đổi rõ rệt nhất không phải là hoa, cũng chưa phải là lá, mà là cỏ dại.

Cỏ dại bật lên rất nhanh, như thể nó đã chờ sẵn từ lâu, chỉ đợi mưa gõ cửa là mở bung cánh cửa sinh tồn. Sau cả mùa đông hanh hao, đất khô lại, nứt nẻ, rễ cỏ co mình trong tầng đất lạnh, thân cỏ úa vàng, nằm im như đã quên cách xanh. Vậy mà chỉ cần vài ngày mưa phùn lây rây, những mầm non đã kịp trồi lên, xanh một cách lặng lẽ nhưng dứt khoát, khiến người ta không khỏi ngạc nhiên trước sức sống âm thầm ấy.

Ảnh sưu tầm

Cỏ dại mọc ở khắp mọi nơi, nơi nào có đất là nơi đó có cỏ. Ven đường, bờ ruộng, bãi đất hoang, kẽ gạch vỉa hè, chân tường ẩm thấp, thậm chí cả những khoảng đất tưởng như đã bị lãng quên rất lâu đều thấy cỏ hiện diện. Không ai gieo trồng, không người chăm sóc, cũng chẳng mấy ai nhớ đến tên gọi của nó nhưng cỏ cứ thế tự tìm đến, tự ở lại, tự lớn lên bằng cách riêng của mình như thể sự tồn tại ấy là hiển nhiên của trời đất.

Màu xanh của cỏ dại không phải thứ xanh non mơn mởn. Đó là một màu xanh rất riêng, trầm hơn, cứng cỏi hơn, đôi khi còn pha lẫn sắc úa vàng của những sợi cỏ già chưa kịp rụng – dấu vết còn sót lại của mùa đông vừa đi qua. Cỏ không đứng thẳng tắp như những luống rau được chăm bẵm, cũng không cố vươn mình để trở nên nổi bật. Gió thổi đến thì nghiêng theo gió, mưa xuân rơi xuống thì cúi mình đón lấy, mềm mại mà nhẫn nại. Trong làn mưa lất phất bay bay, bãi cỏ hiện ra bình dị, không rực rỡ sắc màu nhưng tràn đầy sức sống đủ để người ta nhận ra: mùa xuân đã thực sự đến rồi.

Cỏ dại chưa bao giờ được ưu ái. Trong suy nghĩ của **con người**, cỏ dại là thứ cần nhổ bỏ, cần dọn dẹp để nhường chỗ cho những loài cây có ích hơn, đẹp hơn, giá trị hơn. Người ta quen nhìn về những loài có hoa rực rỡ, có quả ngọt, có tên gọi rõ ràng. Còn cỏ dại thì vô danh, lẫn vào nhau, tồn tại như một phần nền không mấy ai để tâm. Nhưng chính sự vô danh ấy lại làm nên sức mạnh của cỏ.

Cỏ dại không cần đến những điều kiện lý tưởng để sinh trưởng. Đất xấu, nó vẫn sống. Đất cằn, nó vẫn mọc. Bị dẫm đạp, cỏ lại trồi lên. Bị cắt đi, nó lại xanh. Ngay cả khi bị nhổ tận gốc, những hạt mầm li ti vẫn lặng lẽ theo gió bay đi, tìm một chỗ khác để bắt đầu. Cỏ không chống trả, cũng chẳng than phiền. Nó chỉ âm thầm ở lại với đời, bằng một sự kiên nhẫn gần như bản năng.

Ngắm cỏ trong mưa xuân, tôi bỗng thấy thấp thoáng hình bóng của chính mình. Con người, cũng như cỏ, không được chọn nơi mình sinh ra. Không ai có quyền lựa chọn gia đình, hoàn cảnh hay điểm xuất phát để bắt đầu cuộc đời. Có người lớn lên trong đủ đầy, có người sớm quen với thiếu thốn. Nhìn sang nhau, đôi khi ai đó khó tránh khỏi những lúc chạnh lòng, so sánh, rồi lặng lẽ tự hỏi vì sao cuộc đời lại sắp đặt như vậy.

Nhưng cũng từ mưa xuân và cỏ dại, tôi chợt nhận ra một điều rất giản dị: không phải xuất phát điểm quyết định tất cả, mà là cách mỗi người bền bỉ ở lại, thích nghi và lớn lên cùng những gì mình đang có.

Cỏ dại không oán trách đất nghèo. Nó không chờ đất tốt mới mọc. Nó tận dụng từng chút ẩm của mưa, từng khe hở nhỏ nhất để bám rễ. Con người cũng vậy. Khi thôi oán trách, thôi chờ đợi những điều kiện hoàn hảo, ta bắt đầu học cách thích nghi, học cách lắng nghe chính mình, và âm thầm tích lũy nội lực. Đến một lúc nào đó, ta nhận ra mình đã mạnh mẽ hơn, sâu sắc hơn.

Chiều mưa xuân, đứng trên ban công, nhìn xuống đám cỏ dại bên đường đang xanh lên trong mưa, tôi thấy lòng mình dịu lại. Giữa nhịp sống hối hả, bận rộn, hóa ra có những khoảnh khắc rất đỗi bình yên, giúp tôi chậm lại một nhịp và suy ngẫm.

Mưa xuân rồi cũng sẽ qua. Trời sẽ hửng nắng. Hoa sẽ nở. Những sắc màu rực rỡ sẽ lần lượt xuất hiện, thu hút mọi ánh nhìn. Nhưng dưới tất cả những điều ấy, cỏ dại vẫn ở đó, làm nền cho mùa xuân đi qua. Không chiếm vị trí trung tâm, không cần được ghi nhớ, nhưng thiếu nó, bức tranh sẽ trống trải đến lạ.

Có lẽ, chúng ta cũng cần học cách làm cỏ trong những giai đoạn nhất định của cuộc đời: không cần phải tỏa sáng rực rỡ, không cần phải có thật nhiều thành tựu để được gọi tên hay ghi danh. Chỉ cần sống trọn vẹn với hành trình riêng của mình, chậm rãi và thành thật, thì cũng đã đủ để đi qua những ngày chưa kịp nở hoa.

Tác giả: **Trà Đông**